

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

27 февруари 2020 година *

„Преюдициално запитване — Член 49 ДФЕС — Свобода на установяване — Данъчно законодателство — Корпоративен данък — Преместване на мястото на действително управление на дружество в държава членка, различна от държавата членка на неговото учредяване — Преместване на мястото на данъчна регистрация в тази друга държава членка — Национална правна уредба, която не допуска позоваване на данъчна загуба, претърпяна в държавата членка на учредяване преди преместването на мястото на действително управление“

По дело C-405/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чешка република) с акт от 31 май 2018 г., постъпил в Съда на 19 юни 2018 г., в рамките на производство по дело,

AURES Holdings a.s.

срещу

Odvolací finanční ředitelství,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: М. Vilaras, председател на състава, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (докладчик) и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: С. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 юни 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за AURES Holdings a.s., от М. Olík, advokát,
- за чешкото правителство, от М. Smolek, J. Vlácil и О. Serdula, в качеството на представители,
- за германското правителство, първоначално от J. Möller, R. Kanitz и Т. Henze, а впоследствие от J. Möller и R. Kanitz, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от S. Jiménez García, в качеството на представител,

* Език на производството: чешки.

- за френското правителство, от E. de Moustier и C. Mosser, в качеството на представители,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen и L. Noort, в качеството на представители,
- за шведското правителство, от C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg и H. Eklinder, в качеството на представители,
- за правителството на Обединеното кралство, първоначално от R. Fadoju и F. Shibli, а впоследствие от последния, в качеството на представители, подпомагани от B. McGurk, D. Yates и L. Ruxandu, barristers,
- за Европейската комисия, от M. Salyková, N. Gossement, H. Støvlbæk и L. Malferrari, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 октомври 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 49 ДФЕС, 52 ДФЕС и 54 ДФЕС.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между AURES Holdings a.s. и Odvolací finanční ředitelství (Апелативна данъчна дирекция, Чешка република, наричана по-нататък „апелативната дирекция“) във връзка с отказа на последната да издаде разрешение на това дружество да приспадне данъчна загуба, формирана от него в държава членка, различна от Чешката република.

Правна уредба

- 3 Член 34 от zákon č. Член 34 от zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (Закон № 586/1992 за доходното облагане) в редакцията му, приложима към фактите по главното производство (наричан по-нататък „Закон за доходното облагане“), е озаглавен „Елементи, които подлежат на приспадане от данъчната основа“ и предвижда в параграф 1:

„Данъчната загуба, формирана и определена през предходната данъчна година или през част от нея, може да се приспада от облагаемата основа най-късно до края на петте данъчни години, непосредствено следващи периода, през който е определена загубата. [...]“.

- 4 Съгласно член 38п, параграфи 1 и 2 от този закон, който е озаглавен „Данъчни загуби“:

„(1) Ако разходите, коригирани съгласно член 23, надвишават коригираните съгласно същия член доходи, констатираната разлика съответства на данъчна загуба.

(2) Данъчното третиране на данъчната загуба е сходно с третирането на дължимия данък. Въпреки това данъчната загуба, възникнала и определена за подлежащо на данъчно облагане дружество, което е прекратено без ликвидация, не преминава към неговия законен

правоприемник, освен в изключенията, посочени в член 23а, параграф 5, буква б) и в член 23с, параграф 8, буква б). Размерът на данъчната загуба се определя от данъчната администрация. Намаляването на данъчната загуба се извършва, доколкото е приложимо, по реда на процедурата за увеличаване на размера на дължимия данък. Увеличаването на данъчната загуба се извършва, доколкото е приложимо, по реда на предоставяне на данъчно облекчение. Размерът на данъчната загуба се закръгля към следващото цяло число“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 5 AURES Holdings, по-рано AAA Auto International a.s., наследява AAA Auto Group NV (наричани по-нататък заедно „Aures“) — дружество, учредено по нидерландското право, чието седалище и място на действително управление се намират в Нидерландия, поради което това дружество се счита за местно лице за целите на данъчното облагане в Нидерландия.
- 6 През данъчната 2007 г. Aures формира в Нидерландия загуба в размер на 2 792 187 EUR, която е определена от нидерландската данъчна администрация съгласно данъчното законодателство на тази държава членка.
- 7 На 1 януари 2008 г. Aures открива клон в Чешката република, който съгласно чешкото право представлява постоянен обект на това дружество, лишен от собствена правосубектност, чиято дейност подлежи на облагане в тази държава членка.
- 8 На 1 януари 2009 г. Aures премества действителното си място на управление от Нидерландия в Чешката република, и по-конкретно — на адреса на посочения клон. Вследствие на тази промяна Aures премества, считано от същата дата, и мястото на данъчната си регистрация от Нидерландия в Чешката република. Понастоящем това дружество упражнява цялата си дейност посредством посочения клон.
- 9 Aures обаче запазва уставното си седалище и регистрацията си в търговския регистър в Амстердам (Нидерландия). Поради това към вътрешните му отношения продължава да се прилага нидерландското право.
- 10 Като се позовава на преместването на мястото на действителното си управление, вследствие на което е преместено и мястото на данъчна му регистрация, Aures иска от чешката данъчна администрация да приспадне от данъчната основа на дължимия от него корпоративен данък за данъчната 2012 г. претърпяната от него в Нидерландия загуба през данъчната 2007 г.
- 11 По образувано на 19 март 2014 г. производство по даване на задължителни разяснения и предписания чешката данъчна администрация посочва, че тази загуба не може да се приеме за елемент, подлежащ на приспадане от данъчната основа на основание член 38п от Закона за данъка върху доходите. Според тази администрация, тъй като е местно лице за целите на данъчното облагане в Чехия, Aures следва да облага световния си доход в съответствие с чешкото данъчно законодателство. Независимо от това посоченото дружество можело да приспада от данъчната основа единствено загуба, формирана вследствие на икономическа дейност в Чешката република, която била определена в съответствие с разпоредбите на Закона за подоходното облагане, доколкото този закон не уреждал приспадането на данъчна загуба при промяна на мястото на данъчна регистрация и не позволявал пренасянето на такава загуба, ако тя е формирана в държава членка, различна от Чешката република.
- 12 Поради това с акт за установяване на данъчни задължения от 11 септември 2014 г. чешката данъчна администрация определя дължимия от Aures корпоративен данък за финансовата 2012 г., без да приспадне от данъчната основа загубата, формирана през данъчната 2007 г.

- 13 Aures обжалва по административен ред този акт за установяване на данъчни задължения, като подадената административна жалба е отхвърлена от апелативната дирекция, поради което впоследствие Aures подава жалба и по съдебен ред пред Městský soud v Praze (Общински съд Прага, Чешка република), която също е отхвърлена.
- 14 Чешката данъчна администрация, апелативната дирекция и Městský soud v Praze (Общински съд Прага) отбелязват, от една страна, че нито Законът за доходното облагане, нито Спогодбата, сключена на 22 ноември 1974 г. между Чехословашката социалистическа република и Кралство Нидерландия за избягване на двойното данъчно облагане и за предотвратяване на отклонението от данъчно облагане на доходите и имуществото, в редакцията ѝ в сила към 31 май 2013 г., не позволяват трансгранично пренасяне на данъчна загуба вследствие на преместване на мястото на действително управление на дадено дружество, освен в някои специфични хипотези, които са ирелевантни в настоящия случай. Общите разпоредби на членове 34 и 38n от този закон не позволявали да се приспада загуба, която не е определена в съответствие с правната уредба в Чехия.
- 15 От друга страна, тези органи и посоченият съд считат, че противно на доводите на Aures, невъзможността за приспадане на разглежданата загуба не противоречи на свободата на установяване. Според тях решения от 13 декември 2005 г., Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), от 29 ноември 2011 г., National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785) и от 21 февруари 2013 г., A (C-123/11, EU:C:2013:84), на които се позовава Aures, се отнасят до обективно различни положения от разглежданото в главното производство. Като се позовава на решение от 15 май 2008 г., Lidl Belgium (C-414/06, EU:C:2008:278), апелативната дирекция приема, че в главното дело е налице реален риск от двойно признаване за данъчни цели на данъчната загуба, формирана през данъчната 2007 г.
- 16 Aures обжалва решението на Městský soud v Praze (Общински съд Прага) по касационен ред пред Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чешка република).
- 17 Пред този съд Aures твърди, че трансграничното преместване на неговото място на действително управление попада в обхвата на упражняваната от него свободата на установяване и че невъзможността му да приспадне в Чешката република загубата, формирана през финансовата 2007 г. — загуба, на която това дружество повече не може да се позовава в Нидерландия, представлява необосновано ограничение на тази свобода.
- 18 Посочената юрисдикция подчертава, че Законът за доходното облагане не позволява на дружество, което подобно на Aures е преместило мястото си на действително управление в Чешката република от друга държава членка, да се позовава на данъчна загуба, формирана в последната държава. Пренасянето на данъчна загуба било възможно само при трансгранични операции, изрично посочени в този закон, които са ирелевантни за главното дело.
- 19 Поради това, за да се произнесе по спора в главното производство, запитващата юрисдикция счита, че е необходимо да се разгледат доводите относно свободата на установяване.
- 20 В това отношение, от една страна, следвало да се определи дали тази свобода е приложима към хипотезата на трансгранично преместване на мястото на действително управление на дадено дружество.
- 21 От друга страна, следвало да се провери дали с посочената свобода е съвместима национална правна уредба, която не позволява на дружество да се позовава в приемащата държава членка на загуба, формирана в държавата членка по произход преди преместването на неговото място на действително управление в приемащата държава членка. Като посочва, че по принцип областта на прякото данъчно облагане не е хармонизирана и че държавите членки са суверенни в тази

област, запитващата юрисдикция задава въпроса дали същата тази свобода означава, че преместването на мястото на данъчна регистрация от една държава членка в друга държава членка трябва винаги да бъде третирано неутрално от данъчна гледна точка.

22 При тези условия Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чешка република) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли да се счита, че понятието за свобода на установяването по смисъла на член 49 [ДФЕС] обхваща поначало само по себе си преместването на мястото на управление на дадено дружество от една държава членка в друга?

2) При положителен отговор на първия въпрос, противоречи ли на член 49 [ДФЕС], член 52 [ДФЕС] и член 54 [ДФЕС] национална правна уредба, която не допуска, когато премести мястото си на стопанска дейност или мястото си на управление в Чешката република, субект от друга държава членка да иска приспадане на данъчна загуба, формирана в другата държава членка?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

23 С първия поставен въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 49 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че дружество, учредено съгласно правото на дадена държава членка, което премести мястото си на действително управление в друга държава членка, без тази промяна да засяга качеството му на учредено съгласно правото на първата държава членка дружество, може да се позовава на този член, за да оспори постановения в другата държава членка отказ да бъдат пренесени загубите, формирани преди посоченото преместване.

24 С оглед на това следва да се отбележи, че член 49 ДФЕС във връзка с член 54 ДФЕС предоставя свобода на установяване на дружествата, учредени в съответствие със законодателството на държава членка, които имат уставно седалище, централно управление или основно място на дейност в рамките на Европейския съюз.

25 По-конкретно, Съдът вече е постановил, че учредено съгласно правото на дадена държава членка дружество, което премести мястото си на действително управление в друга държава членка, без това преместване да засяга качеството му на дружество на първата държава членка, може да се позовава на член 49 ДФЕС по-специално за да оспори свързаните с това преместване данъчни последици в държавата членка по произход (вж. в този смисъл решение от 29 ноември 2011 г., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, т. 33).

26 По същия начин при наличие на сходни обстоятелства такова дружество може да се позовава на член 49 ДФЕС, за да оспори данъчното третиране, на което е предвидено да бъде подложено в държавата членка, в която то премести мястото си на действително управление. Следователно трансграничното преместване на мястото на действително управление попада в приложното поле на този член.

- 27 Всяко различно тълкуване би било всъщност в противоречие със самия текст на разпоредбите от правото на Съюза относно свободата на установяване, които имат по-специално за цел да осигурят правото на национално третиране в приемащата държава членка (вж. в този смисъл решенията от 11 март 2004 г., *de Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, EU:C:2004:138, т. 42 и от 12 юни 2018 г., *Bevola и Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, т. 16).
- 28 С оглед на изложените съображения на първия въпрос трябва да се отговори, че член 49 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че дружество, учредено съгласно правото на дадена държава членка, което премести мястото си на действително управление в друга държава членка, без тази промяна да засяга качеството му на учредено съгласно правото на първата държава членка дружество, може да се позовава на този член, за да оспори постановленията в другата държава членка отказ да бъдат пренесени данъчните загуби, формирани преди посоченото преместване.

По втория въпрос

- 29 С втория поставен въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която изключва възможността дадено дружество, което е преместило мястото си на действително управление, а вследствие на това и мястото на данъчната си регистрация в тази държава членка, да се позовава на данъчна загуба, формирана в друга държава членка преди това преместване, в която друга държава членка посоченото дружество е запазило уставното си седалище.
- 30 Свободата на установяване, която е призната в член 49 ДФЕС в полза на гражданите на Съюза, обхваща съгласно член 54 ДФЕС по отношение на учредените в съответствие със законодателството на една държава членка дружества със седалище, централно управление или основно място на дейност в рамките на Съюза правото им да извършват дейността си в други държави членки посредством дъщерно дружество, клон или представителство.
- 31 Както бе припомнено в точка 27 от настоящото съдебно решение, разпоредбите от правото на Съюза относно свободата на установяване имат за цел по-специално да осигурят национален режим в приемащата държава членка.
- 32 От своя страна, Договорът не гарантира на дружество, попадащо в приложното поле на член 54 ДФЕС, че преместването на мястото му на действително управление от една държава членка в друга ще бъде неутрално от гледна точка на данъчното облагане. Като се имат предвид различията в правните уредби на държавите членки в областта на данъчното право, такова преместване в зависимост от случая може да бъде повече или по-малко благоприятно за съответното дружество от гледна точка на данъчното облагане. Следователно свободата на установяване не би могла да се разбира в смисъл, че една държава членка е длъжна да установява данъчните си норми в зависимост от тези на друга държава членка, за да гарантира при всички положения данъчно облагане, което премахва всякаква разлика, произтичаща от националните данъчни разпоредби (решение от 29 ноември 2011 г., *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 33 В настоящия случай следва да се отбележи, че предоставената от правото на дадена държава членка възможност на местно дружество да се позовава на загуби, формирани в тази държава членка през определен данъчен период, за да могат тези загуби да бъдат приспаднати от реализираната от това дружество облагаема печалба през последващи данъчни периоди, представлява данъчно предимство.

- 34 Обстоятелството, че се изключва възможността това предимство да се ползва по отношение на данъчните загуби на местно за дадена държава дружество, учредено по силата на правото на друга държава членка, които загуби са формирани в последната държава членка през период на данъчно облагане, през който това дружество е било местно лице за същата държава членка, при положение че посоченото предимство се предоставя на дружества, местни лица в първата държава членка, които са формирали данъчни загуби през същия данъчен период, съставлява разлика в данъчното третиране.
- 35 Вследствие на тази разлика в третирането дружество, учредено съгласно правото на една държава членка, би могло да бъде разубедено да премести мястото си на действително управление в друга държава членка, за да упражнява икономическата си дейност в тази държава.
- 36 Такава разлика в третирането, произтичаща от данъчното законодателство на държава членка в ущърб на дружествата, които упражняват свободата си на установяване, може да бъде допусната само ако се отнася до положения, които не са обективно сходни, или ако е обоснована с императивно съображение от общ интерес (решения от 17 юли 2014 г., *Nordea Bank Danmark*, C-48/13, EU:C:2014:2087, т. 23 и от 17 декември 2015 г., *Timac Agro Deutschland*, C-388/14, EU:C:2015:829, т. 26).
- 37 Що се отнася до първата хипотеза, посочена в предходната точка на настоящото съдебно решение, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда сходството между трансграничните и вътрешните положения трябва да се преценява, като се взема предвид целта на съответните национални разпоредби (решение от 12 юни 2018 г., *Bevola и Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 38 В конкретния случай от материалите по преписката, с които разполага Съдът, при условие че това бъде проверено от запитващата юрисдикция, следва, че като предвижда невъзможност за дадено дружество да се позовава в държавата членка, за която понастоящем то е местно лице, на загубите, формирани през данъчен период, през който то е било местно лице за целите на данъчното облагане в друга държава членка, чешкото законодателство по същество цели да запази разпределението на данъчните правомощия между държавите членки и да предотврати риска от двойно приспадане на загубите.
- 39 По отношение на мярка, преследваща такива цели, следва да се приеме, че по принцип не се намират в сходно положение местно за дадена държава членка дружество, което е формирало данъчни загуби в тази държава членка, и дружество, което е преместило мястото си на действително управление, а следователно и мястото на данъчната си регистрация в тази държава членка, след като е формирало данъчни загуби през данъчен период, през който е било местно лице за целите на данъчното облагане в друга държава членка, без по никакъв начин тогава да е присъствало в първата държава членка.
- 40 На практика дружество, което премества мястото си на действително управление, се подчинява последователно на данъчноправната компетентност на две държави членки, а именно, от една страна, на държавата членка по произход — през данъчния период, през който са възникнали загубите, и от друга страна, на приемащата държава членка — през данъчния период, през който това дружество иска приспадането на тези загуби.
- 41 От това следва, че тъй като приемащата държава членка не разполага с данъчна компетентност през данъчния период, през който са възникнали разглежданите загуби, положението на дружество, което е преместило данъчната си регистрация в тази държава членка и впоследствие се позовава в тази държава членка на загуби, формирани по-рано в друга държава членка, не е сходно с това на дружество, по отношение на чийто финансов резултат през данъчния период,

през който това дружество е формирало загуби, е компетентна първата държава членка (вж. по аналогия решение от 17 декември 2015 г., *Timac Agro Deutschland*, C-388/14, EU:C:2015:829, т. 65).

- 42 Освен това обстоятелството, че дружество, което е преместило данъчната си регистрация от една държава членка в друга, попада в обхвата на данъчната компетентност последователно на две държави членки, може да породи повишен риск от двойно отчитане на загубите, при положение че на такова дружество би могло да се наложи да се позове на едни и същи загуби пред органите на тези две държави членки.
- 43 В представените пред Съда становища правителството на Обединеното кралство и Европейската комисия обаче отбелязват по същество, че съгласно съдебната практика, установена с решение от 12 юни 2018 г., *Bevola и Jens W. Trock* (C-650/16, EU:C:2018:424, т. 38), сходството на положенията зависи от окончателния характер на разглежданата в главното производство загуба.
- 44 В това отношение следва да се припомни, че Съдът е постановил, че по отношение на загубите на чуждестранен постоянен обект, който е прекратил дейността си и чиито загуби не могат повече да се приспадат от облагаемата му печалба в държавата членка, в която е упражнявал дейността си, положението на местно дружество, което притежава такъв постоянен обект, не се различава — с оглед на целта за предотвратяване на двойното приспадане на загуби — от положението на местно дружество, което притежава местен постоянен обект, въпреки че тези две дружества по принцип не са в сходно положение (вж. в този смисъл решение от 12 юни 2018 г., *Bevola и Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, т. 37 и 38).
- 45 Такъв подход обаче не може да се приеме за приложим в хипотезата на дружество, което, след като то е преместило мястото си на действително управление, а по този начин и мястото на данъчната си регистрация от държавата членка, където е уставното му седалище, в друга държава членка, възнамерява да приспадне в последната държава членка данъчни загуби, формирани в първата държава членка през данъчен период, през който тя е упражнявала изключителна данъчна компетентност по отношение на това дружество.
- 46 Първо, както отбелязва генералният адвокат в точки 56 и 57 от представеното заключение, припомнената в точка 44 от настоящото решение съдебна практика е развита при различни обстоятелства от тези, разглеждани в главното производство.
- 47 Това е така, защото тази съдебна практика се отнася до възможното отчитане от дадено местно дружество на загуби, формирани от негово чуждестранен постоянен обект.
- 48 Следователно посочената съдебна практика се отнася до положение, което се характеризира с обстоятелството, че през един и същи данъчен период дружеството, което иска да приспадне от облагаемата си основа загубите на чуждестранния си постоянен обект, и същият този постоянен обект се намират в две различни държави членки.
- 49 От изложената от запитващата юрисдикция хронология на релевантните факти по спора в главното производство обаче е видно, че Aures е формирало загуби за 2007 г. в Нидерландия през данъчен период, през който както неговото седалище, така и мястото на действителното му управление са се намирали в тази държава членка, докато все още не е учреден постоянният му обект в Чешката република.
- 50 Второ, както отбелязва генералният адвокат в точки 72 и 73 от представеното заключение, транспонирането на разрешението, възприето в решение от 12 юни 2018 г., *Bevola и Jens W. Trock* (C-650/16, EU:C:2018:424, т. 38), към хипотезата по точка 45 от настоящото решение би било несъвместимо и с практиката на Съда в областта на данъчното облагане на изхода.

- 51 В това отношение Съдът всъщност по същество е приел, че член 49 ДФЕС допуска възможността държавата членка по произход на дружество, учредено съгласно правото на тази държава членка, което е преместило мястото си на действително управление в друга държава членка, да облага с данък скритите увеличения на стойността на елементи от имуществото на това дружество (вж. в този смисъл решение от 29 ноември 2011 г., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, т. 59 и 64).
- 52 Също така държавата членка, в която дадено дружество премества мястото си на действително управление, не може да бъде задължена да вземе предвид формираните преди това преместване загуби, отнасящи се до данъчни периоди, за които тази държава членка не е разполагала с данъчна компетентност по отношение на това дружество.
- 53 Следователно местните дружества, които са формирали загуби в посочената държава членка, от една страна, и дружествата, които са преместили данъчната си регистрация в същата държава членка и които са формирали загуби в друга държава членка през данъчен период, през който мястото на тяхната данъчна регистрация е било в последната държава членка, от друга страна, не се намират в сходно положение с оглед на целите за запазване на разпределението на данъчните правомощия между държавите членки и за избягване на двойното приспадане на загубите.
- 54 С оглед на изложените съображения на втория въпрос трябва да се отговори, че член 49 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която изключва възможността дадено дружество, което е преместило мястото си на действително управление, а вследствие на това и мястото на данъчната си регистрация в тази държава членка, да се позовава на данъчна загуба, формирана в друга държава членка преди това преместване, в която друга държава членка посоченото дружество е запазило уставното си седалище.

По съдебните разноски

- 55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 49 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че дружество, учредено съгласно правото на дадена държава членка, което премести мястото си на действително управление в друга държава членка, без тази промяна да засяга качеството му на учредено съгласно правото на първата държава членка дружество, може да се позовава на този член, за да оспори постановления в другата държава членка отказ да бъдат пренесени загубите, формирани преди посоченото преместване.**
- 2) Член 49 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която изключва възможността дадено дружество, което е преместило мястото си на действително управление, а вследствие на това и мястото на данъчната си регистрация в тази държава членка, да се позовава на данъчна загуба, формирана в друга държава членка преди това преместване, в която друга държава членка посоченото дружество е запазило уставното си седалище.**

Подписи